

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 31/08-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť J. V. a B. V., obaja bytom P., zastúpených advokátkou JUDr. D. H., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 11 C 169/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. V. a B. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 11 C 169/01 porušené boli.

2. J. V. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. B. V. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia J. V. a B. V. v sume 19 957 Sk (slovom devätnásťtisícdeväťstopäťdesiat sedem slovenských korún) na účet ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. H., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 19 957 Sk (slovom devätnásťtisícdeväťstopäťdesiat sedem slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 31/08-30 zo 4. marca 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. V. a B. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PN 11 C 169/01.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 1493/07 doručeným ústavnému súdu 17. apríla 2008, v ktorom okrem iného uviedol:

„K bodu 1/

Právna zložitosť nie je zložitá, skutková zložitosť je vzhľadom na podania odporcov a ich správanie komplikovaná.

K bodu 2/

- 04. 07. 2001 - podaný návrh na Okresný súd Piešťany,
- 06. 07. 2001 - Okresným súdom Piešťany bol vydaný platobný rozkaz,
- 26. 07. 2001 - odpor odporcu voči platobnému rozkazu,
- 27. 08. 2002 - výzva súdu adresovaná navrhovateľovi na vyjadrenie sa k odporu,
- 27. 08. 2002 - zaslanie tlačiva odporcom na oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 20. 11. 2002 - podanie odporcov (doplnenie predchádzajúceho podania) + zaplatenie súdneho poplatku
- 30. 07. 2003 - výzva súdu na upresnenie podania odporcov (odpoveď došla dňa 14. 08. 2003),
- 19. 08. 2003 výzva súdu adresovaná navrhovateľovi, aby zaujal stanovisko k predchádzajúcemu podaniu odporcu (vyjadrenie došlo dňa 23. 09. 2003), 25. 09. 2003 - pojednávanie, účastníci sa nedostavili,
- 18. 11. 2003 - pojednávanie, neprítomnosť sudcu,
- 19. 11. 2003 a 12. 05. 2004 - podania odporcov, zmena zákonného sudcu,
- 21. 03. 2005 - oznámenie súdu o konaní pojednávania,
- 27. 05. 2005 - pojednávanie, účastníci sa nedostavili,
- 10. 06. 2005 - uznesenie o pripustení zmeny petitu,
- 11. 07. 2005 - pojednávanie (späťvzatie návrhu navrhovateľom čo do istiny),
- 31. 05. 2005 - ďalšie podanie odporcov (navrhovateľ sa k nemu vyjadril podaním došlým súdu dňa 11. 07. 2005),
- 12. 07. 2005 - vypovedanie plnej moci právnym zástupcom odporcov, 19. 08. 2005 -

pojednávane (odročené),

- 04. 08. 2005 a 14. 07. 2005 - *podanie odporcov,*
- 23. 09. 2005 - *pojednávane (vzájomný návrh odporcov),*
- 28. 09. 2005 - *pojednávane,*
- 28. 09. 2005 - *uznesenie PN-11C/169/2001-188 o zastavení konania, o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie a o povinnosti odporcov uhradiť navrhovateľovi trovy konania,*
- 14. 11. 2005 - *odvolanie odporcov voči vyššie uvedenému uzneseniu,*
- 15. 11. 2005 - *d'alsie podanie odporcov,*
- 29. 11. 2005 - *odstúpenie spisu Krajskému súdu v Trnave,*
- 13. 04. 2006 - *d'alsie podanie odporcov,*
- 30. 06. 2006 - *vydané uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým bol výrok uznesenia súdu I. stupňa ohľadom zastavenia konania ohľadom úroku z omeškania potvrdený, ohľadom zastavenia konania o istine zrušený a vrátený súdu I. stupňa na d'alsie konanie a ohľadom vylúčenia vzájomného nároku bolo odvolanie odporcov odmietnuté,*
- 11. 07. 2005 - *uznesenie PN-11 C/169/2001-223 o zastavení konania o zaplatenie 6.242,- Sk (istina),*
- 29. 05. 2007 - *pojednávane,*
- 13. 06. 2007 - *odvolanie odporcov,*
- 26. 09. 2007 - *predloženie spisu Krajskému súdu v Trnave,*
- 31. 10. 2007 - *uznesenie krajského súdu č. 24 Co/224/2007-242, ktorým bolo napadnuté odvolanie odporcov potvrdené (vytknuté bolo súdu I. stupňa, že nerozhodol o trovách konania),*
- 08. 02. 2008 - *zmena zákonného sudcu,*
- 22. 02. 2008 - *uznesenie/výzva na uplatnenie si trov konania,*
- 04. 03. 2008 - *podanie odporcov - protest proti uzneseniu, voči ktorému však nebolo prípustné odvolanie,*
- 06. 03. 2008 - *podanie navrhovateľa,*
- 08. 04. 2008 - *uznesenie PN-11 C/169/2001-254 o trovách konania (momentálne je doručované účastníkom konania).*

K bodu 3/

Prekážky konania v zmysle § 107 a nasl. O. s. p. neboli.

K bodu 4/

Sťažovatelia spôsobili prekážky v plynulosti konania viacerými svojimi neefektívnymi a zmätočnými návrhmi, dvakrát sa nedostavili na vytýčené pojednávanie.

K bodu 5/

Prieťahy v konaní sú spôsobené aj tým, že viackrát došlo k zmene zákonného sudcu. V súčasnej dobe koná súd plynulo.“

Rovnaké skutočnosti, čo sa týka uvedenej chronológie procesných úkonov účastníkov, zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh, z ich vyjadrení a zo spisu okresného súdu sp. zn. PN 11 C 169/01.

Právna zástupkyňa sťažovateľov k vyjadreniu predsedu okresného súdu predložila ústavnému súdu 23. apríla 2008 toto stanovisko:

«K predmetnému vyjadreniu porušovateľa k ústavnej sťažnosti uvádzame, že ide o neopodstatnené vyjadrenie nakoľko porušovateľ v podobe prehľadu procesných úkonov súdu a účastníkov konania len stroho konštatuje stav, ktorý bol už popísaný a vysvetlený v sťažnosti ako aj v doplnení sťažnosti proti porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušovateľ vo svojom vyjadrení konštatuje, že „sťažovatelia spôsobili prekážky v plynulosti konania viacerými svojimi, neefektívnymi a zmätočnými návrhmi, dvakrát sa nedostavili na vytýčené pojednávanie.“

Sťažovatelia si nie sú vedomí svojej nedostatočnej súčinnosti či dokonca pasivity v danej súdnej veci, práve naopak poskytli všetku potrebnú súčinnosť. Okrem toho sa sťažovatelia viackrát domáhali aktívneho konania vo veci zo strany porušovateľa. Dôkazom o uvedených tvrdeniach je aj samotná sťažnosť na postup súdu pre jeho nečinnosť v konaní, ktorú sťažovatelia podali v dôsledku svojej nevedomosti Ministerstvu spravodlivosti SR.

V súvislosti s namietanou neúčastou sťažovateľov na vytýčených pojednávaniach si dovoľíme uviesť, že aj neprítomnosť sťažovateľov na pojednávaní bola spôsobená

pochybením porušovateľa, ktorý i predvolanie na pojednávanie nedoručil priamo sťažovateľom, ale právnenému zástupcovi, a to aj napriek skutočnosti, že v čase doručovania predvolania porušovateľ preukázateľne disponoval informáciou, že právny zástupca vypovedal sťažovateľom plnú moc, a teda bolo jeho povinnosťou predvolanie na pojednávanie doručiť priamo sťažovateľom. Preto v danej súvislosti nemožno považovať obranu porušovateľa, ktorý poukazuje na nedisciplinované správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, za relevantnú, keďže aj porušenie tejto povinnosti zo strany sťažovateľov bolo v konečnom dôsledku následkom pochybenia konajúceho súdu.

Porušovateľ ďalej poukazuje na neefektívnosť a zmätočnosť návrhov účastníkov konania. Zmätočné a neúplné podania sťažovateľov, tak ako ich vyhodnotil porušovateľ, predstavujú odstrániteľný nedostatok konania. Bolo teda povinnosťou porušovateľa za daných okolností v súčinnosti s účastníkmi konania tieto v čo najkratšom čase odstrániť a vo veci ďalej plynulo konať a rozhodnúť. Konanie porušovateľa, tak ako je popísané v samotnej sťažnosti a v jej doplnení, v žiadnom prípade nezodpovedalo postupu v zmysle tejto ako aj ďalších zákonných povinností.

Na základe uvedeného máme jednoznačne za to, že porušovateľ svoje základné povinnosti uložené zákonom, tým že jednotlivé procesné úkony robil v danej veci s takmer dvojiročným časovým odstupom nesplnil.

Neobstojí ani obrana navrhovateľa, že „prieťahy v konaní sú spôsobené aj tým, že viackrát došlo k zmene zákonného sudcu. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, tak ako ho každému priznáva jednak Ústava SR, ako aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zakladá povinnosť konajúceho súdu organizovať prácu tak, aby sa uvedené základné právo aj objektívne realizovalo. Je teda základnou úlohou samotného súdu zabezpečiť, aby stav právnej neistoty účastníkov konania bol odstránený v súlade s či. 48 ods. 2 Ústavy SR a či. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (...).

Vzhľadom k tomu, že od ústneho pojednávania v danej veci nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, nakoľko z dostupných listinných dôkazov a dokladov (najmä súdneho spisu Okresného súdu Trnava, č. k. PN 11C/169/01) je zrejmé, že v uvedenom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava došlo k zbytočným prieťahom v konaní, (...).»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a porušenia práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru), v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu veci a jej význam pre sťažovateľa.

1. Ústavný súd konštatuje, že v konaní ide o spor o zaplatenie nájomného za užívanie bytu, v ktorom boli sťažovatelia žalovanými účastníkmi. Vzájomný návrh sťažovateľov bol 28. septembra 2005 vylúčený na samostatné konanie. Z konkrétnych okolností daného prípadu nevyplývalo, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. PN 11 C 169/01 ide o právne alebo skutkovo zložitú vec. Preto ústavný súd neakceptoval stanovisko okresného súdu zo 14. apríla 2008, že *„skutková zložitosť je vzhľadom na podania odporcov a ich správanie komplikovaná“*.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd nezistil, že by ich procesné úkony prispeli podstatnejším spôsobom k spomaleniu postupu okresného súdu alebo k vytvoreniu faktických či procesných prekážok na ďalší postup súdu napriek tomu, že podali odpor a vzájomnú žalobu. Ústavný súd nemohol tiež akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že sa sťažovatelia podieľali na prieťahoch v konaní tým, že podávali viaceré neefektívne a zmätočné návrhy, pretože bolo povinnosťou okresného súdu v súčinnosti s nimi tieto nedostatky v čo najkratšom čase odstrániť.

Vyjadrenie okresného súdu, že sa sťažovatelia podieľali na prieťahoch v konaní tým, že sa *„dvakrát nedostavili na vytýčené pojednávanie“*, nemohol ústavný súd akceptovať, pretože pojednávanie 25. septembra 2003 bolo odročené najmä pre neprítomnosť navrhovateľa, ktorý sa vopred ospravedlnil, a neúčast' sťažovateľky na pojednávaní konanom 29. mája 2007 bola riadne vopred ospravedlnená.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, bol postup okresného súdu v spore. Hoci okresný súd po začatí konania vydal už 6. júla 2001 platobný rozkaz, po podaní odporu 26. júla 2001 bol takmer 13 mesiacov nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky až do 27. augusta 2002, keď vyzval navrhovateľa na vyjadrenie sa k odporu.

Nečinnosť v trvaní 11 mesiacov bola zistená aj od augusta 2002 až do 25. septembra 2003, keď bolo pojednávanie odročené z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania (okresný súd počas tejto doby vykonal iba dva jednoduché úkony - 30. júla 2003 vyzval sťažovateľov na upresnenie ich podania z 20. novembra 2002 a 19. augusta 2003 vyzval navrhovateľa, aby zaujal stanovisko k podaniu sťažovateľov).

V ďalšom období od 25. septembra 2003 až do 11. júla 2005 (viac ako 21 mesiacov), keď sa konalo relevantné pojednávanie, okresný súd tiež nekonal. Ďalej ústavný súd zistil, že okresný súd na pojednávaní konanom 11. júla 2005 konanie v časti o zaplatenie istiny zastavil (č. 1. 145 spisu), avšak uznesenie o zastavení konania doručoval účastníkom až 24. mája 2007. Aj toto obdobie považuje ústavný súd za obdobie nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu, pretože v ňom nevykonal úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej, a tým aj k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov.

Okresný súd tiež v konaní nepostupoval podľa ustanovenia § 152 ods. 2 OSP, keď nerozhodol o celej prejednávanej veci, t. j. aj o vzájomnom návrhu sťažovateľov, ktorý bol nimi prednesený ešte 1. augusta 2005 (obdobne IV. ÚS 249/04).

Aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení konštatoval, že priedahy v konaní boli spôsobené tým, že „viackrát došlo k zmene zákonného sudcu“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každý v sume 200 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, ktoré je vedené pod sp. zn. PN 11 C 169/01, a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy každému zo sťažovateľov 50 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Vo zvyšnej časti žiadosti sťažovateľov nevyhoveli.

Keďže ústavný súd sťažovateľom na základe ich žiadosti a po splnení podmienok ustanovil právnu zástupkyňu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenej právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia v sume 19 957 Sk.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 OSP štát

má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie ústavného súdu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk, keďže išlo o úkony urobené v roku 2008. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby obom sťažovateľom (prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie sťažnosti a jej stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 6-krát 3 176 Sk za jeden úkon právnej služby a 6-krát 190 Sk režijný paušál, ktorú znížil o 20 % podľa § 13 ods. 3 vyhlášky, keďže išlo o spoločné úkony pri zastupovaní oboch sťažovateľov. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľov je platiteľkou DPH, úhrada trov právneho zastúpenia bola po pripočítaní DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky priznaná v celkovej sume 19 957 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008